

Sygn. akt IV CSK 607/15

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku Dyrektora Zakładu Karnego w S.
przy uczestnictwie H. Z.

z udziałem Prokuratora Okręgowego w G.

o uznanie za osobę stwarzającą zagrożenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 1 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 20 maja 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 maja 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację uczestnika postępowania od postanowienia Sądu pierwszej instancji wydanego na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 22 listopada 2013 r. o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób (Dz. U. z 2014 r., poz. 24 - dalej: „ustawa o postępowaniu wobec osób stwarzających zagrożenie”), w którym między innymi uczestnik został uznany za osobę stwarzającą zagrożenie i orzeczono umieszczenie go w Krajowym Ośrodku Zapobiegania Zachowaniom Dysocjalnym.

W skardze kasacyjnej uczestnik jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Stwierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania, czy przepisy ustawy o postępowaniu wobec osób stwarzających zagrożenie w zakresie, w jakim ustawa przewiduje możliwość orzekania o umieszczeniu w Krajowym Ośrodku Zapobiegania Zachowaniom Dysocjalnym, w szczególności art. 1 ust. 1, art. 3, art. 14 ust. 3 i 4, art. 15 ust. 1 ustawy, są zgodne z podstawowymi zasadami porządku prawnego, tj. zasadą *lex retro non agit*, nie pozwalającą na działanie prawa wstecz oraz zasadą *ne bis in idem* nie pozwalającą na podwójne karanie za ten sam czyn.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wymaga to przedstawienia tego zagadnienia przez odpowiednie sformułowanie, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało, przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie wywołuje oraz wykazania, że mają one poważny, uniwersalny charakter, a mimo to nie zostały jeszcze rozstrzygnięte, co jest konieczne nie tylko w celu prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także innych podobnych spraw (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja

2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.). Chodzi zatem o wykazanie, że w sprawie występuje tak poważne i istotne oraz nowe zagadnienie prawne, że nie wystarczy jego rozstrzygnięcie przez sądy powszechne, które w swojej działalności orzeczniczej powołane są do rozwiązywania problemów prawnych, występujących niemal w każdej sprawie, lecz konieczne jest zajęcie stanowiska przez najwyższy organ sądowy.

Przedstawione przez skarżącego zagadnienie prawne rzeczywiście budziło poważne wątpliwości, na tyle istotne, że stało się przedmiotem rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 23 listopada 2016 r., K 6/14 wypowiedział się w kwestiach podniesionych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Trybunał Konstytucyjny uznał za niezgodny z Konstytucją tylko jeden - spośród kilkunastu zaskarżonych - przepisów ustawy o postępowaniu wobec osób stwarzających zagrożenie. Stwierdził, że jedynie art. 46 ust. 1 tej ustawy w zakresie, w jakim przewiduje sporządzanie opinii w sprawie niezbędności dalszego pobytu w Krajowym Ośrodku Zapobiegania Zachowaniom Dyssocjalnym tylko przez jednego lekarza psychiatrę, jest niezgodny z art. 41 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Pozostałe przepisy nie zostały uznane za niezgodne z Konstytucją, Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności ani Międzynarodowym Paktem Praw Obywatelskich i Politycznych. Żaden z przepisów, na których niekonstytucyjność powołuje się skarżący, nie został uznany za niezgodny z Konstytucją ani z powyższymi umowami międzynarodowymi.

Z uwagi na to, że wskazana przez skarżącego podstawa jego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania już nie występuje, wobec rozstrzygnięcia przedstawionego zagadnienia prawnego przez Trybunał Konstytucyjny, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.